

ALBINO LUCIANI

Papa Ioan Paul I

10 porunci

pentru ministranți

ASOCIAȚIA PAPA LUCIANI

2024

Imprimatur:
+ Aurel PERCĂ
Arhiepiscop mitropolit de București
5 august 2024

Text original: Albino Luciani / Giovanni Paolo I, *Discorso ai chiericeti*, în „Opera Omnia”, vol. II, a cura del Centro di spiritualità e di cultura „Papa Luciani”, 32035 S. Giustina Bellunese, Belluno, Ed. Messaggero Padova, ed. a II-a (2011), p. 130-133.

Traducere: Cristina Grigore

Cu acordul Fundației vaticane Ioan Paul I
www.fondazionevaticanagpi.va

Ilustrații: Alamy
Foto: Fundația vaticană Ioan Paul I

Pentru ediția în limba română
© 2024 ASOCIAȚIA PAPA LUCIANI
Str. Troiței 12, Chitila, 077045 Ilfov, Romania
web: www.papaluciani.ro
email: papaluciani.ro@gmail.com
tel.: 0741121194

Pentru comenzi, vă rugăm să contactați Asociația Papa Luciani.

Cuvânt de învățătură pentru ministranți*

Ca buni ministranți ce sunteți, cu siguranță că ați învățat bine cele 10 porunci ale lui Dumnezeu. Ele sunt valabile pentru toți: atât pentru cei mari, cât și pentru cei mici, și nu vor dispărea niciodată.

Dar pentru voi, eu am ticluit alte 10 porunci, care sunt așa: patru, legate de îndatoririle voastre față de Dumnezeu; patru, legate de îndatoririle voastre în Casa Domnului; și două, legate de îndatoririle voastre față de colegii voștri, care sunt fii ai lui Dumnezeu.

Haideți să le vedem una câte una.

1. Ministrantul este evlavios și pios.

Adică, îi place să se roage și să vină la biserică. Și nu vine sărind de bucurie numai când este Liturghie cu nuntă și se împrăștie confetti, sau când e un botez și primesc bani. Nu. Vine cu plăcere mereu. Stă cuminte și atent; și e în stare să înțeleagă multe lucruri. Știe să aprindă lumânările, care se consumă încet-încet – adică și noi trebuie, încet-încet, să ne „consumăm” pentru Domnul. Știe că a răspunde *amin* înseamnă

* Discursul a fost rostit de Albino Luciani - la acea vreme Episcop de Vittorio Veneto - la data de 21 septembrie 1960 și a fost publicat inițial în limba italiană în publicația diecezană *Bollettino ecclesiastico della Diocesi di Vittorio Veneto*, nr. XLVIII (1960), pp. 261-264.

„bine, și eu sunt de acord”. Un *amin* după rugăciune este ca o semnătură importantă pusă sub un text, și ministrantul este cel care „pune” această semnătură.

Ministrantul pios înțelege multe lucruri, iar cu timpul învață tot mai mult.

2. Ministrantul rostește bine cuvintele.

E toamnă, vremea merelor, a perelor, a nucilor. Ei bine, vă permit să mâncați mere, pere și nuci; ceea ce vă interzic e să „mâncați” răspunsurile la Liturghie. Șoareci mai sunt, din păcate, în câte o sacristie și rod ornatele. Dar nu vreau să vină șoricei la altar și să roadă cuvintele!

Sper că ați înțeles: episcopul nu vrea ministranți-șoricei, ministranți care mănâncă răspunsurile!

3. Ministrantul împlinește riturile cu respect.

Domnul Isus a povestit parabola fariseului și vameșului. Despre fariseu a zis: „Nu-mi place!”. Pentru că stătea mândru, unde nu-i era locul. Vameșul, însă, i-a plăcut. Sărmanul, se așezase unde trebuia, nu îndrăznește să privească în sus, spre Domnul, și-și bătea pieptul cu durere sinceră. Domnul privește cu drag la ministrantul care împlinește bine ceremonialul. Dar le face plăcere și oamenilor din biserică. „Uite-l acolo, sus! E trimisul nostru special în altar; acum duce vinul și apa în numele nostru; se descurcă foarte bine, suntem mândri de el!”

*Domnul
privește cu drag
la ministrantul care
împlinește bine
ceremonialul.
Dar le face plăcere și
oamenilor din biserică.*

Ministrantul bun se mișcă cu destul calm, dar nu leneș; nu e neîndemânic ori împiedicat, dar nici nu face pași mărunți ca de domnișoară. Când îngenunchează nu e ca un S, nici ca un Z, adică spatele lui nu e ca un șarpe, și nici capul nu se întoarce să privească la stânga și la dreapta.

4. Ministrantul are sufletul curat.

Cuvintele urâte și ministrantul trebuie să stea la 20 de km distanță unul de altul. Ministranții nu stau nici împreună cu colegii răi.

Într-o zi de sărbătoare în sat, se întâlnesc la ușa bisericii un seminarist și un ministrant.

— Domnule, spuse acesta din urmă, vreți să vă conduc să vedeți vreun spectacol de la sărbătoarea noastră?

— Dragă prietene, i-a răspuns seminaristul, vreau să mă fac preot, iar „spectacolele” preoților sunt slujbele de la biserică; cu cât sunt celebrate mai bine, cu atât ni se par a fi mai frumoase!

Acel seminarist și acel ministrant au devenit amândoi preoți. Și ambii sfinți: numele lor sunt Sfântul Giuseppe Cafasso și Sfântul Ioan Bosco!

5. Ministrantul este disponibil și punctual.

Dacă Sfânta Liturghie începe la 7, ministrantul la ora 7 e acolo! Dacă pregătirea se face luna și joia seara, ministrantul merge la pregătire. Nu e ca un melc care

se lasă mereu așteptat. Și nu este nici un somnoros.

— Fiul meu – spunea o mamă – se trezește greu dimineața!

— Doamnă – i-am răspuns eu –, adoptați sistemul câinilor!

Era cândva un profesor care studia, studia mult, iar din când în când adormea cu capul pe cărți. Dar își dresase câinele să-l trezească. Capul profesorului încă nu ajunsese să se odihnească pe carte că și începea cățelușul să latre: ham, ham! Și așa, stăpânul se trezea și se apuca iar să studieze!

Iată, pentru anumiți ministranți, ar fi potrivit un câine dresat, care să latre chiar în fiecare dimineață!

6. Ministrantul este perseverent.

Să începi e ușor. Să continui e frumos. Priviți ce se întâmplă uneori. În prima săptămână, ministrantul vine la Sfânta Liturghie în fiecare dimineață. În a doua săptămână, vine o zi da, una nu. În a treia, două zile nu și una da. În a patra, nu e nici urmă de el în biserică. Nu așa se câștigă o cursă, nu devenim buni astfel.

Odată era un munte cu un vârf foarte înalt și frumos. „Vreau să ajung acolo”, a spus un câine. „Și eu vreau să ajung acolo”, a spus un vultur. Mai întâi a pornit câinele: rapid ca un fulger. Dar era un câine de vânatoare. La un moment dat a simțit miros de iepure și a luat-o la stânga; apoi s-a întors din drum și a mers înainte, dar a simțit miros de căprioară, și

a luat-o la dreapta. Tot alergând după căprioară, a obosit și a trebuit să se întoarcă acasă încet, cu coada între picioare și... adio munte! Vulturul, în schimb, s-a înălțat în zbor și nu s-a uitat nici la dreapta, nici la stânga; a privit numai înainte și nu s-a oprit, până ce nu și-a înfipt bine ghearele de la ambele picioare în vârful muntelui!

La fel face și ministrantul bun: nu privește nici la dreapta, nici la stânga; nu aleargă la distracție, nu se teme că râd de el colegii. Merge înainte, este zelos, fidel și generos! Este ca un vultur, nu ca un câine de vânătoare.

7. Ministrantul este disciplinat.

Parohul îl însărcinează să ducă Misalul, iar el duce Misalul. Dacă îi spune: de data aceasta rămâi deoparte, el rămâne deoparte, fără să murmure. Și nu caută pretexte, cum făcea Bertoldo. Știți povestea lui? Bertoldo făcuse la un moment dat o boacăină.

— Îmi pare rău – i-a spus regele –, dar va trebui să te condamni la spânzurătoare.

Bertoldo s-a întristat, apoi a ridicat mâna și a spus:

— Pot să cer un favor?

— Spune – i-a răspuns regele.

— Moartea prin spânzurare e urâtă; permiteți-mi măcar să aleg eu copacul!

— Îți permit – i-a spus regele.

Iar Bertoldo merse, cu patru soldați după el, în timp ce unul dintre ei ducea funia. Și au ajuns la o pădure.

— Alege – îi spune unul dintre soldați.

— Aici, nu. E prea întuneric și mă cuprinde frica.

— Atunci mergem mai încolo.

Găsesc un copac înalt, în mijlocul unui câmp.

— Țsta nu, e prea înalt!

Mai merg ei, găsesc alți copaci, dar unul era prea scund, altul era fără frunze! Bertoldo găsea mereu ceva care nu îi era pe plac. Vă vine să credeți? Nu a găsit nici acum copacul! Bertoldo umblă și acum prin lume, iar ca Bertoldoo sunt toți copiii care umblă după pretexte, pentru a nu fi ascultători: supa asta nu, e prea fierbinte; nici asta, că e prea sărată. Câte un ministrant e botos, pentru că a vrut el să fie cu cadelnița, altul stă deoparte, pentru că nu îi place să ducă sfeșnicele cu lumânări.

Ce greu este să ai printre ministranți copii ca Bertoldo!

8. Ministrantul prețuiește curățenia.

La ocazii deosebite, ministrantul își pune mânuși albe; dar ce este important e să aibă mereu mâinile curate, atunci când slujește la altar. Și cota trebuie să nu fie șifonată, hăinuța să fie aranjată, pusă mereu la loc, nu aruncată undeva în grabă.

9. Ministrantul este cuviincios și umil.

Întotdeauna este câte unul care vrea să comande și să fie mai sus decât ceilalți, ca uleiul. Printre ministranți, asta nu merge. Domnul a zis: „Vai vouă care căutați primele locuri!”. Unii ministranți atacă sau stârnesc certuri. Se întâmplă ca în jocul cu broasca moartă: dacă apeși pe spinarea ei, deși e moartă și fără cap, i se întinde un picior.

La fel și cu unii ministranți: dacă primesc un ghiont, răspund cu un șut. Nici asta nu merge. Domnul, pe cruce, auzea ofensele pe care i le adresau fariseii, dar tăcea și se ruga pentru ei.

10. Ministrantul are o inimă bună.

Se spune că inima este urechea sufletului. Pentru că ne-a fost dată ca să auzim durerile, nevoile celorlalți. Și nu doar ale celor de aproape, ci și ale celor de departe.

Într-o povestire cu aventuri ale indienilor, un șef de trib, ascuns împreună cu câteva piei roșii, la un moment dat spune:

— Tăceți!

Și se trânteste jos, lipindu-și urechea de pământ. După câteva secunde se ridică și spune:

— Fețele palide se apropie! Aud tropăitul cailor lor!

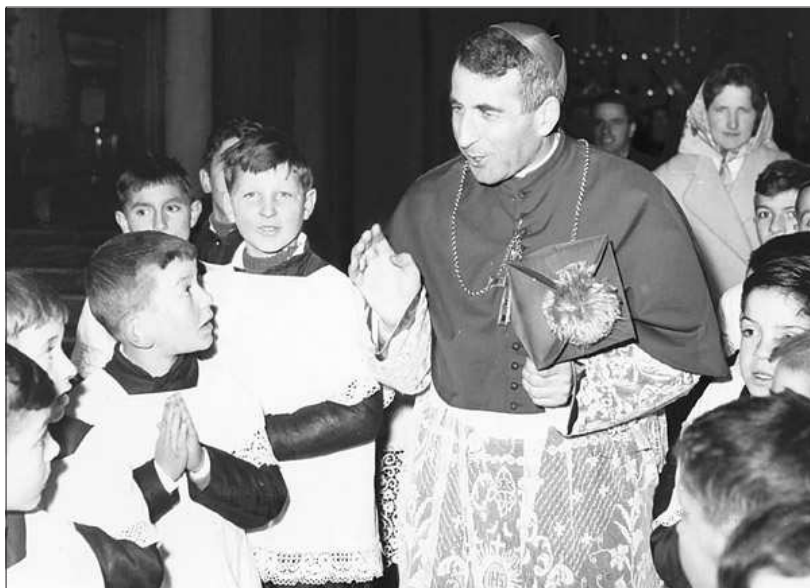
Aș vrea ca ministranții să joace acest joc al indienilor astfel: să-și plece urechea ca să audă suferințele celor care sunt departe.

*Ministrantul bun
nu privește nici la
dreapta, nici la stânga;
nu aleargă la distracție,
nu se teme că râd
colegii de el.*

Aș vrea să-i pese nu doar de bunica bolnavă sau de colegul picat la examen, ci și de atâția copii de departe, care nu îl cunosc pe Domnul, care nu au aproape de ei un preot care să-i învețe și să-i spovedească.

Iată, am terminat. Dar dacă mama voastră vă întreabă, diseară, ce v-a spus episcopul, voi puteți să răspundeți că v-a vorbit despre un Decalog nou, foarte asemănător cu cel vechi, care vă învață multe lucruri frumoase, mai ales să-l iubiți pe Domnul și pe aproapele! ■

Episcopul Albino Luciani împreună cu câțiva mniștrani.

Albino Luciani s-a născut pe 17 octombrie 1912 la Canale d'Agordo, un sat din nordul Italiei aflat într-o vale înconjurată de munți cu păduri și pajiști străbătute de pâraie. Când era mic făcea ștregării acasă și la școală, dar nu și la biserică. Îi plăcea mult să slujească la altar, era foarte atent la orele de instruire religioasă și căuta să pună în practică ceea ce învăța de la părintele paroh sau de la mama.

Și-a dorit să devină și el preot, ca parohul lui sau ca preoții care veneau să predice, de sărbători, la el în sat. Astfel că la vârsta de 11 ani a fost admis la Seminarul mic, după un examen pentru care s-a pregătit cu seriozitate, sârguință și dăruire. După câțiva ani a trecut la Seminarul mare, dar mereu se întorcea în satul natal, în vacanțe, unde participa zilnic la Sfânta Liturghie, ministra cu bucurie și căuta să-l ajute pe preotul paroh: conducea rugăciunea rozariului în biserică, îi instruia pe ministranții mai mici, făcea ordine în biblioteca parohiei etc.

La vârsta de 23 de ani a fost hirotonit diacon, apoi preot. La început a slujit ca preot vicar în satul natal, apoi într-o parohie vecină, iar după circa un an a fost chemat de episcopul lui să fie profesor la seminar. La 46 de ani a fost numit episcop de Vittorio Veneto și consacrat de Papa Ioan al XXIII-lea, iar după unsprezece

ani a fost numit Patriarh al Veneției de Papa Paul al VI-lea, care l-a și creat cardinal câțiva ani mai târziu. Pe când era episcop, l-a o întâlnire cu ministranții, i-a învățat pe aceștia „Cele 10 porunci pentru ministranți”, redată în această broșură.

După moartea Papei Paul al VI-lea, în vara anului 1978, cardinalii reuniți în conclav la Roma l-au ales pe el papă și și-a luat numele **Ioan Paul I**. Și a ministrarat la Sfânta Liturghie inclusiv când era papă. În timpul pontificatului, obișnuia să celebreze Sfânta Liturghie în capela din apartamentul papal, împreună cu părintele secretar și cu surorile care aveau grijă de apartament. Dar, într-o dimineață, întrucât în acea zi urma să celebreze Sfânta Liturghie public, l-a rugat pe secretarul lui să-i permită să-l servească la Sfânta Liturghie și să dea răspunsurile.

Pontificatul lui a fost de numai 34 de zile: a murit subit în noaptea de 28 septembrie 1978, din cauza unui infarct miocardic acut.

Ca preot, episcop, patriarh și papă a fost îndrăgit de mulți, pentru că era umil, zâmbea mereu și explica învățătura creștină într-un mod simplu și captivant, uneori chiar amuzant. Papa Francisc l-a declarat fericit pe 4 septembrie 2022, iar comemorarea lui liturgică este pe 26 august, ziua alegerii lui ca papă.

De-a lungul vieții, obișnuia să se roage această rugăciune, pe care o putem învăța și rosti și noi:

*Doamne, acceptă-mă așa cum sunt,
cu defectele mele și cu lipsurile mele,
dar fă să devin așa cum tu dorești!*

Papa Ioan Paul I (Albino Luciani) împreună cu James, un ministrant din Malta, în timpul Audienței generale din 6 septembrie 1978.

www.papaluciani.ro